

Spørgsmaal, som det unægtelig er, om Malegaard, forekommer det mig, at netop fra det ærede Medlems Standpunkt, som jo forresten vistnok deles af det overveiende Flertal, i hvert Fald her i Salen, er det meget utaknemligt; thi der er virkelig ved Affattelsen af § 3, saaledes som den efter nogen Vanskelighed den Gang blev accepteret af den daværende Indenrigsminister, naaet praktisk saa overordentlig store Resultater netop for det fri Fiskeri udenfor Andenmands Grund, som man tidligere ikke havde Ret til, at det som sagt ikke er at paastjønne de gjorte Bestræbelser nu at rejse Indvendinger derimod. Og denne Bestemmelse er saa tydelig og klar, som det overhovedet kan forlanges; thi man kan naturligvis ikke fastsætte Afstanden for hver enkelt Malegaard; den kan være forskjellig for de forskjellige Steder. Naar vi overhovedet faae Loven, maa der træffes visse Regler fra Domstolenes eller Administrationens Side, som bestemme, at paa visse Steder er Afstanden den eller den, og andre Steder maasse større eller mindre. En bestemt Afstand kan ikke slaas fast. Derimod staar der ganske tydeligt, at Retten til Fiskeri med Malegaard eller Alestader, hvorved maa forstås de Redstaber til at fange Mal, som begynder oppe paa det faste Land, ligesom hidtil, udelukkende tilkommer Eieren. Men paa den anden Side er der givet alle Andre Ret til at fiske til enhver Tid ogsaa med fritstaaende Malmusser, altsaa til at drive Malfiskeri med Muser, som kunne gaa næsten op i Land. — blot med den Begrændsning, at de ikke ere udsatte fra Land — alle andre Steder end netop, hvor Eieren har udsat sin Malegaard. Den store Gæne, som der tidligere var for Fiskerne derved, at den enkelte Eier kunde sige: Foran min Ryst maa der slet ikke fiskes efter Mal, er fuldstændig forhindret ved denne Lov. Overfor den høitærede Minister vil jeg bemærke, at, hvis det er hans Mening, at der skal være Vedtægter for alle Fjorde og Indvande, og at, hvis der ikke kommer Forslag fra Fiskernes Side, som Ministeren kan godkjende, skulde der i Lovforslaget ligge en Bemyndigelse for ham til at oktrojere saadanne Vedtægter, saa tilstaar jeg, at jeg ogsaa har nogen Betænkelse. Jeg har den største Tillid til den høitærede Ministers praktiske Sands, men at give almindelige Be-

stemmelser om, at Indenrigsministeren skal kunne fastsætte Vedtægter for Fiskeriet i Fjorde og Vige, saa snart Ministeriet ikke kan blive enig med de paagældende Fiskere om disse Vedtægter, det vil jeg for mit Vedkommende ganske vist være noget betænkkelig ved. Det er ganske vist, at naar der skal opnaas Enighed, maa der være en Forståelse af dette indbyrdes Forhold, og hvis Lovforslaget ikke affattes saaledes, som Ministeren synes at have forudsat, maa der ganske vist være Bestemmelser om, hvad der skal ske, hvor disse Vedtægter ikke blive etablerede. Jeg kan ganske vist heller ikke være enig med den høitærede Minister i, at den af ham omtalte Bevilling af 300,000 Kr., som jeg ellers ikke skulde have berørt, netop er af de allerheldigste Former for Udviklingen af vort Fiskeri. Den høitærede Minister erklærede sig unægtelig enig med mig i, at det navnlig er fra Fiskernes Side, at Fremgangen skal ske, men det maa dog komme an paa, om ikke andre Principer eller andre Interesser utilbørlig tilfidesættes ved den Maade, som der her er valgt, nemlig at lægge et Pres paa Kommunerne til for deres Vedkommende at optage Laan og atter laane disse Penge ud til enkelte Fiskere, for at de kunne anstaffe sig Fartøier. Dette forekommer mig at være en Bei, som, naar jeg skal betegne den kortest muligt, er den samme, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) ønsker at gaa i de almindelige Samfundsforhold, men som det er meget farligt, synes det mig, at komme ind paa, hvad enten det er Fiskere eller en hvilken som helst anden Befolkning det gjælder. Enhver Befolkning, som er under Overgangsforhold og kan trænge til Penge til at komme over denne Overgang, vil med samme Ret kunne komme til Staten eller Kommunen og sige: Vi kunne i Henshold til de Præmisser forlange, at det Ofentlige træder til, og have de ikke Penge i Kassen, saa maa de gjøre Laan, thi vi skulle have disse Penge til at komme over disse vanskelige Tider. Det er derfor, jeg ikke ændrer mig over, at Kommunerne de allerfleste Steder have været betænkkelige ved den Bei, som Finantsloven har anvist ved at stille 300,000 Kr. til Disposition. At det er endnu farligere, naar man ikke en Gang kan faae Sikkerhed i Fartøierne, fordi der ingen Søforsikring er, er ganske vist;